

land voor de
— de kerk.
daar door de

zingen en in
zinnionum, de
trik geweten,
en vergadering

vinne de har-
ting naar den
oor barhar-
re; de liefde
i, die ze heb-
geheele volks-

culiere barm-
hertigheid in
en de werke-
de als werk-
eder.

door de ver-
keijverij, en
der ruwe en
ing en hand-
stidag, en door
lenschap aller
der heiligen,
artigheid, on-
in den profe-
den; en nog
luzig indrop-
t wijn.

door het or-
vyoediger en
neemmiddelen

etbazuin aan
n bekeering;
ordeelen zien
lechts de zak-
en — anders
név vergaan,
penlijke gods-
te vernienig-
redding af te
inden, waarin
ook met name
sonen en ge-

ggesteden aan
Netherlands
an der socia-
tezen den zijn

d op tot de
zette gedurig
e verhouding
in en boden,
alle alle mult-
u ook de zelf-
nderzijds met

nationaal ver-
te het hart op
ng der sociale
verbeteringen,
imteren alles
ing uit de r
dmakkende

den voet te
waar ze ziet,
ik overreden,
en; waar ze
verwondend
terfelij voor
in arbeid zie-
betering te g;
e; als ze in
ering te bren-
komen van de
commissie
plaatselijk de
dionieën, zoo
mogelijk in oeconomi-

vinste doende
ik door recht-
in invloed
woord vindt
De herhaalde
ermuurt.

de diaconie
de arme zijn
muwende in-
orde en voor
als oorkussen
schappelijke

conale werk-
zijn aanbe-

k;
shout);
del) — bij de
al noodig, en
lucien. Deze

komming van
lukken aan
is goedkoo-

et den Heere
reker aan de
en, om zich
gens wees hij
inkomst wil
n in het zwart
el. Het werd
el helet om
van Mozes
in den vijand
zouden zijn
God niet vol-
comen dien-
heid konden
Hem, die dit
gegeven wor-

oor God in
n en gepre-
n volkomen
belofte voor
edroef zijn.
e tijde zullen

en nog vaak
k: »Hij heeft
Hij heeft ver-
harten, te
trinkers ver-
de uitgeslo-
enen tot en
schaamd zijn

per dan onderstand — en eerst echte barm-
hartigheid.

10. De diaconie sta naar vermeerdering van
inkomsten, doch wachtte zich voor kapitalisiering.
Een goede diaconie moet zijn arm, doch
veel armoede lenigend."

Bronnen voor hare inkomsten opene ze:
a. in kerkecollecten;
b. in deurecollecten;
c. in erflijngen; geen sterfbed zonder een
erflijng der liefde;

d. in inschrijvingen;
e. alle maand ga rond van huis tot huis
de diaconiewagen, die inzamele giften in na-
tura, tot dekkel, voedsel, brandstof, enz., enz.

11. Aangemeld worden, nevens de diaconen,
diaconessen, bij voorkeur bejaarde, eenzame
weduwen of andere zusters, die uit hun huishou-
ding zonder schand eenzame kunnen worden gemist,
opdat gebruik gemaakt wordt van de liefde,
kiesheid, teederheid en vindingrijkheid der
vrouw. De diaconessen geven leiding aan de
particuliere barmhartigheid door oprichting en
bestiering van dames-comités en vrouwen-
en jongedochtersverenigingen tot het bereiden
van spijzen voor arme zieken en kraam-
vrouwen, en het vervaardigen van kleeding-
stukken enz.

12. Door geregeld huisbezoek zoeken dia-
conen en diaconessen met de werkelijke be-
hoefte, zonde (en) en tegenspoeden der armen,
vooral der verborgen armoede, bekend te worden,
het vertrouwen te winnen, en afdoende te hel-
pen; of anders zooveel mogelijk heiligheden en
verzachtenden invloed uit te oefenen.

13. In nationaal verband opene de diaconie
inrichtingen ter verpleging van ongeneeslijke
kranken; ter genezing van krankzinnigen; ter
onderwijzing van blinden en doofstommen, enz.

14. Naar buiten uit werke de diaconie ter
afschaffing der alavernij en zoek alom ver-
nieting van den handel in vrouwen.

15. Tegen het kwaad der bedelarij berame
de diaconie in meerdere vergaderingen maat-
regelen.

16. De diaconie opene of ondersteune in de
grootte steden tehuizen voor vrouwen.

17. De diaconessen strekken hun reddende
liefde uit tot gevallen en uit de gevangenis
ontslagen vrouwen.

18. Ook allen verdere philanthropischen
arbeid leide de diaconie, met schuldbesef over
verzuim en groote waardeering voor wat parti-
culieren opnamen en tot stand brachten, in een
spoor, dat er aansluiting gevonden worde aan
het door Christus ingezet ambt.

19. Diaconen, die over ruime inkomsten
beschikken, ondersteunen diaconen, die het
onmisbare niet kunnen lijfelijk krijgen. Een pro-
vinciale diaconie kan worden opgericht, en hieruit
de met te veel armen bezwaarde diaconen
gelopen. In dezen wij is wering te verkrijgen
van het kwaad en den last der bedelarij door
de heidebewoners, enz.

20. De overheidssamenzorg, allereerst ten
opzichte der wezen en idioten, worde stelsel-
matig overbodig gemaakt. Staatsubsidie worde
niet gezocht. Als de eer der kerk barmhar-
tigheid te betonen, eerst den huisgenooten
des geloofs, verder dien, die buiten zijn.

21. Opggericht worde een tijdschrift voor het
diaconaat.

22. In grootte steden benoemen men althans
één diacon, die zijn leven wijde aan het ambt,
en uit de kerkelijke inkomsten bezoldigd worde.

23. De diaconen verdeelen ter line van
huisbezoeken de gemeente in wijken, en zoeken
hulp bij de jongelingsverenigingen. In
Amsterdam worden tot het diaconaat ge-
roepen de oudere studenten der Vrije Universiteit.

24. Uit het College-diaconen, dat overal,
zoo mogelijk, uitgebreid worde, worden afzon-
derlijke leden benoemd tot opzichttoefening
over afzonderlijke categorieën van ellendigen,
als wezen, weduwen, idioten, kranken, ge-
vangenen, ontslagenen, enz.

25. Trede de diaconie kloek en teeder op,
om weer voor Christus' kerk te heroveren de
eretaak, om tot verbaazing en zaliging der
wereld orgaan te zijn voor Christi barmhar-
tigheden, en te heroveren voor de kerk des
Zoons den eerenaam van »moeder".

Dit is prachtig, dit is praktisch, dit is
overtuigend gezegd.

Heel een program van nieuwe, van betere
diaconale werkzaamheid.

Aan Dr. Wagenaar onze dank er voor!
Moge Friesland provinciaal voorgaan!

Nogmaals deed Ds. Bos van Bedum een
beroeop op onze gastvrijheid en nogmaals
zij hem die van harte gegund. Zelfs is het
ons lief, dat deze broeder zich volstrekt
maar niet zoo gemakkelijk gewonnen geeft.

Toegeven is goed, mits men eerst over-
tuigd zij. En de zin om overtuigd te
worden, begint blijkbaar ook bij Ds. Bos
op te komen.

Hij schrijft ons:

Hoogachtbare heer en broeder!

Het worde mij gegund, even terug te komen
op uw schrijven over mij in *De Heraut*, in zake
de »herenging", om voorts het zwijgen er
over te bewaren totdat de kerkelijke vergade-
ringen gesproken hebben.

Over en weer van gedachten te wisselen is
goed, doch de ondervinding heeft mij opnieuw
geleerd, dat men niet schrijven meestal niet
veel verder komt, omdat een lezer van een
geschrift bijna maken kan wat hij wil.

Wat voorstelling toch van mijn schrijven in
De Basuin! U doet het voorkomen, alsof ik
u van toelag beschuldigde, omdat u constan-
teerd, dat er onder ons verscheidenheid van
opinie is, en de een u nader staat dan de
ander. Neen, zoo onbillijk was ik niet. Maar
dat u wekelank wekel sprak van »tegenstan-
ders" in tegenstelling van »voorstanders", deed
mij schrijven: »Het schijnt, dat *De Heraut* het
er op toelagt" enz.

Dit komt onze eer als lid der taalma-
kende gemeente te na, om er over heen te
stappen.

Ellieve, verstaan we dan ons Hollandsch
en ons Latijn niet meer!

Onze broeder Bos vermoedde dat wij
het *Divide et impera* toepasten, en schreef
de intentie, de bedoeling, den toelag tot zulk
een »Verdeel en heersch" van *De Heraut* toe.

pen, en op die wijs onszelf een over-
wicht hadden bezorgd.

Immers de regel staat vast, dat ge dan
slechts het *Divide et impera* d.i. het »ver-
deel en heersch" toepast, als ge opzettelijk
om te verwakken en tegenstand te bieden,
tweedracht wekt.

En wat doet broeder Bos nu?

Als een bewijs voor dit zijn beweren,
komt nu de opmerking te berde, dat wij
van tegenstanders der vereniging gespro-
ken hebben; tegenstanders, let wel, niet van
een ideale vereniging in de lucht; maar van
tegenstanders van de praktische vereniging
gelijk die thans werd voorgelagen.

Want dat spreekt wel vanzelf: voor-
stander van een ideale vereniging in de
lucht is ieder mensch. Vraag ge, of het niet
beter en wenschelijk was, dat alle Christe-
nen op aarde één kerk vormden, dan is er
niemand, die met Joh. 17 voor zich, niet
onverwijd antwoordt: *natuurlijk!*

En dus spreekt het wel vanzelf, dat op
de vraag: »Ware het niet goed, niet prijs-
lijk, niet gewenscht, dat op Nederlands
erf alle Gereformeerden kerkelijk saamleef-
den?" — door niemand, die zelf Gerefor-
meerd is, anders dan met een: *a, natuur-
lijk!* kan of zal worden geantwoord.

Doch wat hebben we aan deze platonis-
che idealen in de lucht?

Doch brengt zoo algemeene betuiging u
verder?

En daarom gingen de Depu'taten dan
ook praktisch ter werk en deden een be-
paald practisch voorslag van vereniging.

En toen nu van dezen voorslag vernomen
wierd, toen waren er zeer velen in de
Christelijke Gereformeerde kerk, die in de
handen klappen van vreugde en God
dankten uit de blijdschap hun hart; maar
er waren er ook, die er lang niet
vriendelijk van opkeken, er geen goed
woord voor hadden, en er allerlei tegen
aanvoerden.

Factelijk was dus de één er voor, en de
ander er tegen.

En waar wij nu niets deden, dan dit
feit constateeren, zou het ons wel lief
zijn, als Ds. Bos voorts meester over zijn
argwaan bleef.

Doch lezen we verder.

En nu weer in *De Heraut*. Wat maakt u al
niet van dat: »Alles werkte daartoe op dat
oogenlik med." Neen, zooveel kracht zit niet
in de dolantie in de provincie Groningen, noch
te Bedum, dat dat alles zooveel invloed op mij
ufoefent. Maar dit was het. De sprekers
moesten eenige voeten opwaarts stijgen, het
woord voeren tot Veleerwaarde en Eerwaarde
heeren, ten getale van pl. m. 800, terwijl ach-
ter hen een tal van Hooggeleerde heeren zaten.
Nu zullen er zijn, op wie dat alles niet den
minsten invloed heeft, die er geen spier om
vertrekken; de hand even kalm, de toon even
vast, de blik even rustig; alleen niet vertrou-
welijk toch, zeker op broeders, die achter hen
zaten. Zoo vast van zenuwen ben ik niet:
dat ongewone, dat officiële, dat onhuiselijke
had hij mij wel invloed op toon en blik.

Hier betreft Ds. Bos het veld der
zielkundige verschijnselen, en ontwapent
hij ons.

Of het wezenlijk waar is, dat het zitten
naast u van een paar menschen, die vol-
gens Dr. Bronsveld zich zelf professor heb-
ben gemaakt, iemand van de wijs kan
brengen, staat niet te onzer beoordeeling
en als zenuwachtigheid in het spel komt,
is er kwalijk pijn te trekken.

Toch wagen we ééne opmerking, die
allicht eenigszins te onzer ontlasting strekt.
Gemeenlijk pleegt iemand, die door zijn
omgeving geïmponeerd wordt, bedeesder
op te treden, dan hij zich had voorge-
steld. Minder scherp, minder principieel,
minder moedig!

Hier echter doet zich het raadsel voor,
dat een scherper en beestier en kloeker
optreden tegen ons verklaard zou moeten
worden uit een gevoel van onvrije be-
klemheid.

Over onze psychologen een belangwe-
kende anomalie.

Voorts, nogmaals op dat tegenstanders
terugkomend, krijgen we nogmaals de aan-
klacht te hooren, dat *we verdeeldheid trach-
ten te stichten*.

Doch genoeg. Laat mij alleen nog kort en
duidelijk een paar punten van verschil tusschen
ons noemen:

1. U blijft bij den ongemotiveerden »titel
»tegenstanders", want in *De Heraut* schrijft u,
dat ik toch eigenlijk een tegenstander ben, al
wil ik het ook niet wezen. Niemand kan u
dit natuurlijk beletten.

Ik blijf er echter tegen protesteren, en deze
uwe wijze van doen hoegelijk afkeuren, om-
dat het een middel is, om onder broeders
van hetzelfde huis verdeeldheid te stichten en
eenigen in verdenking te brengen, waarvan
zelfs de schijn door de oprechten gemenen
wordt.

Hier stemt dus Ds. Bos zelf toe, wat
hij eerst betwistte.

Ja, waarlijk, hij beschuldigt ons wel ter-
dege van den toelag om tweedracht te
stichten onder broeders van hetzelfde huis,
en *beurt dit hoegelijk af*.

Tegen de klacht zelve is boven genoeg
gezegd, en herkauwen is onze aard niet.

Maar gelieve Ds. Bos toch deze ééne
vraag eens bij zich zelf te overdenken. Als
wij onzerzijds alles op het spel zetten, om
toch maar de verdeeldheid tusschen de Gere-
formeerden in en buiten zijn geloofschap
een einde te doen nemen, en hij houdt dit
goede werk tegen, wie is dan de naan die ver-
deeldheid tusschen broeders van hetzelfde
huis het diepst blijkt te haten, hij of *de
Heraut*?

En nu gaat het *erzendo*.

2. U keurt het niet af, dat bijv. in een dorp
als Bedum, waar een Gereformeerde kerk reeds
jaar en dag bloeide, onder den zegen des Hee-
ren, dat ook daar zich eenigen opgeworpen
hebben ter vorming van »een college" — let
wel! — »voor *deze gehele gemeente*". U heeft
althans daartegen geen enkele bedenking ge-

opperd, alleen liet er zich mijn zoogenaaide
hardheid van schrijven en bitterheid van ge-
meed uit verklaren.

Ik geloof niet, dat zulke »opziensers" in op-
rechtheid des harten zeggen kunnen, dat zij
»wettelijk van Gods gemeente, en mitsdien van
God zelven, tot dezen heiligen dienst beroe-
pen zijn."

Hierop is in de vorige *Heraut*, met het
oog op Urum, reeds breedvoerig geant-
woord. Overal waar een Gereformeerde
kerkeraad is, die 1°, voor de geheele Gere-
formeerde gezindheid der plaats de Syno-
dale organisatie afwierp, en 2°, zich in
geen banden sloot, die tegen de kerken-
ordening van 1619 strijden, — zou zulk op-
treden van een tegenkerkeraad ook o. i.
ongrijmd zijn.

Indien daarentegen uit de oude kerk
eenige individuen uittraden, die *na uitge-
reden te zijn*, een nieuwen kerkeraad in het
leven riepen, en voorts zich collegiaal door
het Statuut van 1869 bonden, dan kan toch
wel aan niemand het recht betwist worden,
om naar het ambt der geloovigen te handelen.

Voorts weet Ds. Bos allicht, dat de op-
getreden onderlingen en diaconen plecht-
lijk betuigd hebben, dat zij zich beschou-
wen als »wettelijk van Gods gemeente en
mitsdien van God zelven tot dezen heiligen
dienst geroepen te zijn!"

Ons dunkt dat wetende, had hij niet
mogen zeggen: *Ik geloof niet, dat ze dit
in oprechtheid des harten gedaan hebben*.

Bij nader inzien, stemt hij zelf niet im-
mers voetstoots toe.

Hij mag meenen dat ze dwaalden, meenen
dat ze zich vergisten; maar te zeggen, dat
ze *onoprecht* hierin stonden.

Neen, dat ontligt en ontgloed zijn pen.
Doch hooren we verder.

3. U neemt niet terug wat vroeger over de
Christelijke Gereformeerden geschreven is, toen
zij voorgesteld werden als »tijdelijk uitwonende
broeders". Het staat dus nog bij u vast, dat
wij »tijdelijk uitwonenden", onze tenten, waarin
wij van 1834 tot 1888 gewoond hebben, moeten
opbreken, om terug te keeren tot *het huis*
en *daar* met de getrouw gebleven zonen te
herenigen.

Willen mijne medeleden der Christelijke
Gereformeerde kerk in Nederland dat toestemmen
en als vernieuwend, treurende over hunne
vroegere dwaling, vijftig jaren lang, terugkeeren,
ik wil mijn broeder niet oordeelen, maar be-
houd toch het recht mij voor, *daarin* niet me-
te doen, totdat het mij duidelijk wordt, dat dit
noodzakelijk is en van Godswege geloden.

Mogen we Ds. Bos een vraag doen?

Stel eens, hoe dwaas het klinkt, maar
onderstel eens, dat de Synode der Ned.
Herv. kerk eens tot aller verbazing besla-
ten had, om aan haar eigen onge-
rechtig bestaan een einde te maken;
indien ze rechtens de Kerkenordening
van 1619 weer had laten opleven; in-
dien ze de Belijdenis weer in volle
eere had gebracht; en indien ze door toepas-
sing eener Christelijke tucht weer als
kerk overeenkomstig deze belijdenis was
gaan leven, zou het dan zoo dwaas
en zoo onnatuurlijk zijn geweest, indien de
Christelijke Gereformeerden alsdan gezegd
hadden: »Daar zijn we. Om uw ontrouw
gingen we uit. Nu uw trouw herleeft keeren
we weder."

Zou vader De Cock dat zoo dwaas heb-
ben gevonden? Een krenking van zijn eer?
Een beleediging?

Maar immers de stukken wijzen het an-
ders uit. De akten zelven toonen, dat *te-
rugkeer alsdan in zijn plan en voornemen
lag*.

Doch ook op de *zichtbare kerk* komt Ds.
Bos terug.

4. U rekent tot de *zichtbare kerk* van Chris-
tus op aarde allen, die gedoopt zijn, en zij allen
dus hebben met hunne kinderen al de heer-
lijke beloften des verbonds, of zij christen
of liberaal of modern of orthodox. Christelijk
in den wandel of niet.

Ik verschill hierin met u van gevoelen, omdat
Ik geloof, dat de Zone Gods in *eenheid* des
waren geloofs zich een gemeente vergadert,
en wij alleen als vergaderd, dus als »eene he-
ilige vergadering der ware Christusgebovigen",
erkennen mogen, die in leer en leven daarvan
in meer of mindere mate openbaring geven.

Dat standpunt, Ds. Bos zal het zelf toe-
stemmen, is onhoudbaar.

Hij erkent met ons, dat er ook hypocrieten
in de *zichtbare kerk* zijn. Ellieve, komen
dan aan deze hypocrieten ook in zijn eigen
kerk, en aan hun kinderen, al de heerlijke
beloften des Verbonds toe?

Immers neen. Er worden ze hun tot
een oordeel.

Voorts wat den Doop aangaat, zoo vragen
we eenvoudig: Doopt Ds. Bos de door
Rome gedoopten over? Immers neen. Dus
zijn deze gedoopt. Met *welken Doop*?
Wij zeggen: Er is maar één Doop, die Doop
waarvan onze belijdenisschriften en liturgi-
sche formulieren de heerlijkheid doen »chit-
teren. En immers ook voor Ds. Bos bestaat
er geen *tweeërlei Doop*.

En nu het slot:

Aangenaam zou het mij zijn, als u ditmaal
een broeder, die zich oprecht verbonden ge-
voelt aan al de geloovige kinderen Gods, en
in de waardeering van uw gaven en den zegen
van uw arbeid op maatschappelijk en Christelijk
gebied voor niemand wenscht onder te doen,
niet van bitterheid en liefdeloosheid ging te
schuldigen, als hij den moed heeft, van u op
enkele punten te verschillen, ongewoon als hij
is, om van een *mensch* te zeggen: Hijzelf heeft
het gezegd, en dus onvoorwaardelijk uw amen.

Met de meeste achting,

Uw medelidenaar in Christus,
T. Bos.

Eind goed, al goed, zou men hiervan
zeggen kunnen.

Ook Ds. Bos is van oordeel, dat bij
menschen zweren goddeloos, en blindelings
volgen den man van eere onwaardig is.

Kostelijk.

Nooit anders heeft eenig Calvinist het
gewild, en wie het anders wilde was de
eere van Calvinist te zijn onwaardig.

Geen twijfel dan ook, of het zal van
achteren blijken, dat ook de oppositie van
Ds. Bos de goede zaak niet *geschaad*, maar
gediend heeft.

Prijslijk is de poging door Ds. Carlier
met de classis Eindhoven aangewend, om
het Synodaal genootschap te bewaren
voor de zonde waarmee het zich aan de
weduwen en weezen van in dolantie ge-
komen Bedienaren des Woords vergrijpt.

Hij zond daartoe aan de Synode dit
adres in:

»De ondergeteekenden nemen de vrijheid zich
eerbiedig tot u te wenden ter zake de in het
vorige jaar door u genomen besluiten (zie *Acta
Synod.* 1887, blz. 240) en predikanten, die
opgehouden lid onzer Kerk te zijn, vervallen te
verklaren van hun lidmaatschap der algemeene
weduwenbeuren.

»Zij willen er niet aan twijfelen of dit besluit
zal wel voldoen aan de bepalingen van het
reglement. Maar ook al is dit boven alle be-
denking verheven, dan gevoelen zij zich toch
door het gevallen besluit in zoo groote mate
bezwaard, dat zij er onmogelijk in kunnen be-
trachten. Het schijnt hun in zoo groote mate
in strijd met den waarachtig Christelijken geest
der liefde, dat hun geweten hen dwingt u te
verzoeken maatregelen te nemen om dergelijke
beslissingen voor het vervolg onmogelijk te
maken en zoo eenigszins mogelijk, op de nu
genomen terug te kunnen komen.

»Van welken aard die maatregelen zullen
moeten zijn, meenen zij veilig aan de wijsheid
van Uwe Hooggevaard te kunnen overlaten.
Alleen wenschen zij uit te spreken dat zij van
oordeel zijn, dat de ten hante van weduwen en
weezen verkregen rechten niet ontnomen zullen
mogen worden, dan daartoe gedwongen door
zeer sterke en zeer buitengewone zedelijke be-
weegredenen. En welke de beweegredenen kun-
nen zijn, die zoo iets ooit zullen rechtvaardigen,
kunnen zij zich zelfs niet voorstellen, maar wel
schijnt het hun in ieder geval zeker en boven
allen twijfel verheven te wezen, dat die beweeg-
redenen nooit ontleend zullen kunnen of mo-
gen worden aan een geloofsverschil als hetwelk
bestaat tusschen de doleerende en de in onze
kerk geblevene predikanten.

»Zij verzoeken u daarom dringend voorstellen
tot verandering van het reglement op de alge-
meene weduwenbeuren in bovengenoemde geest
zoo spoedig mogelijk te willen ontwerpen en
voorlopig vast te stellen en ze daarna aan
het oordeel der kerkelijke besturen en verga-
deringen te onderwerpen, waar, naar zij ver-
trouwen, dergelijke in zeer milden, christelijken
geest ontworpen voorstellen zeker met toelich-
ting zullen worden ontvangen.

Welk doende enz.

Wij vragen te dezen niets, en het is
ons een oorzaak van vreugde, dat geen
der doleerende predikanten te dezen pro-
test heeft uitgelokt.

Laat de machthebbers der Hierarchie zich
tot aan het geld van weduwen en weezen
vergrípen, en laat mannen als Segers
en Creutzberg zelfs aan dezen gruwel
mededeelich worden, — nog altoos is er
een God die leeft, en die Rechter der
weduwen en Vader der weezen blijft.

Al deze onbarmhartigheden zien wij ge-
laten en kalm aan.

De Heere regert.

Maar nu uit de classis Eindhoven een
stem van protest tegen deze ongerechtig-
heid; een kreet van verontwaardiging over
zooveel hardheid des harten is uitgegaan,
nu wil toch ook *De Heraut* aan dit nobel
protest akte verleenen, — en er bijvoe-
gen, dat, helaas, geen der Gereformeerde
of Irenische of Ethische broeders maar
een *Modern* prediker het diepst de on-
gerechtigheid heeft gevoeld.

KUYPER.

Heden, 30 Mei, vergaderden de kerken der
classis Amersfoort, tien in getal, te Amersfoort.
Twintig afgevaardigden, vier dienaars des
Woords en zestien onderlingen waren tegen-
woordig.

Tot praeses werd verkozen Dr. G. van Goor,
tot scriba J. H. de Waal Malefijt.

Ds. Bouwman hield een korte predikatie
over Jes. 42 vs. 1-4.

Nadat de gewone omvraag, in art. 41 der
kerkenorde, bedoeld, had plaats gehad en tot
verschillende besprekingen had aanleiding ge-
geven, werd overgegaan tot de benoeming
van twee afgevaardigden naar de aanstaande
synode.

Hiertoe werden gekozen Dr. G. van Goor,
predikant te Bunschoten en J. H. de Waal
Malefijt, onderling te Zeist, en als secundi
Ds. K. M. Westerbeek van Berten, predi-
kant te Tienhoven, en J. de Ruig, onderling
te Soest.

Voorts werden als punten voor het synodaal
agendum de beide volgende voorstellen aan-
genomen:

1°. De classis Amersfoort wenscht dat de
synode moge goedvinden een advies te geven,
op welke wijze de toelating tot het heilige
Sacrament des Avondmaals op de meest stiel-
telijke wijze zal geschieden.

2°. De synode neme maatregelen om art. 19
der kerkenorde niet te voeren.

Eindelijk werd met algemeene stemmen aan-
genomen de volgende motie:

De classis spreekt als hare overtuiging uit,
dat het zich van Gods Woord is, dat alle
Gereformeerden in Nederland kerkelijk één
worden.

Eindelijk werd als tijd voor de volgende
classicale bijeenkomst voorlopig bepaald
Woensdag 30 Augustus a. e. in Baarn als roe-
pende kerk aangewezen.

J. H. de WAAL MALEFIJT, scriba.

De classis Overijssel en Drente benoemde
in hare vergadering van den 30sten April 1888
deputaten ter examinatie van den naar Kampen
beroepen Veleer, heer L. Spoel, predikant te
Rijssen. De classis oordeelde dat in deze he-
roeping niet moest gehandeld worden naar art